

JOHN PIPER

Fraților,
slujirea *NU* este
o profesie

Să redescoperim ce (mai) înseamnă slujirea

Traducere de Gelu Păcurar

Cuprins

Prefață la noua ediție	7
1. Fraților, slujirea nu este o profesie	11
2. Fraților, Dumnezeu Își iubește slava	14
3. Fraților, Dumnezeu este dragoste.	19
4. Fraților, Dumnezeu <i>chiar</i> ne prețuiește	25
5. Fraților, trăiți și predicați îndreptățirea prin credință	33
6. Fraților, Dumnezeu este Evanghelia	45
7. Fraților, feriți-vă de etica datornicului	53
8. Fraților, spuneți-le să nu Îl slujească pe Dumnezeu	58
9. Fraților, gândiți-vă serios la hedonismul creștin	63
10. Fraților, haideți să ne rugăm	69
11. Fraților, aveți mare grijă la întreruperile sfinte	74
12. Fraților, luptați să rămâneți în viață.	79
13. Fraților, fiți predicatori orientați spre Scriptură, nu spre divertisment	84
14. Fraților, să punem întrebări textului biblic	91
15. Fraților, Bitzer a fost un funcționar la bancă.	96
16. Fraților, citiți biografia creștine	103
17. Fraților, explicați-le enoriașilor de ce a inspirat Dumnezeu textele dificile	109
18. Fraților, folosiți tonul textului	116
19. Fraților, mântuiți sfinții	120
20. Fraților, simțiți realitatea iadului	126
21. Fraților, chemați oamenii la pocăință făcând un apel la plăcere	131
22. Fraților, ajutați-i să facă minunea	137
23. Fraților, subliniați importanța botezului	146
24. Fraților, necazul nostru este pentru mângâierea lor	153
25. Fraților, lăsați râul să curgă adânc	159
26. Fraților, nu trageți cu praștia în tancurile firii pământești	163
27. Fraților, e important să avem grijă de trupurile noastre	170
28. Fraților, nu confundați incertitudinea cu smerenia	179
29. Fraților, arama este îndeajuns	185

30. Fraților, ajutați-vă enoriașii să reziste și să slujească în vremuri de restriște.	190
31. Fraților, insuflați-le pasiunea lui Dumnezeu pentru misiune . . .	201
32. Fraților, smulgeți rădăcina rasismului.	209
33. Fraților, sunați din trâmbiță pentru cei nenăscuți	219
34. Fraților, concentrați-vă pe esența închinării, nu pe forma ei . . .	232
35. Fraților, iubiți-vă soțiile	244
36. Fraților, rugați-vă pentru seminarele teologice	256
Note	261
Index de personaje.	272
Index de subiecte	274
Index de referințe biblice	279

Predicatorul [...] nu este un profesionist;
slujirea lui nu este o profesiune,
ci o rânduială divină,
o devoțiune divină.²

E.M. BOUNDS

Noi suntem nebuni pentru Hristos.

Carieriştii sunt înțelepți.

Noi suntem slabi.

Carieriştii sunt puternici.

Carieriştii sunt puși în cinste.

Noi suntem disprețuiți.

Noi nu încercăm să avem un stil de viață profesional,
ci suntem gata să suferim de foame și de sete,
să fim goi și mereu pe drumuri.

1

Fraților, slujirea nu este o profesie

Noi, pastorii, suntem sufocați de profesionalizarea slujirii pastorale. Mentalitatea celui care profesează nu este mentalitatea profetului. Nu este mentalitatea robului lui Hristos. Profesionalismul nu are nimic de a face cu esența și inima slujirii creștine. Cu cât ne dorim mai mult să fim oameni de carieră, cu atât mai multă moarte spirituală vom lăsa în urma noastră. Pentru că nu poți fi umil ca un copil în stil profesional (Mt. 18); practicarea bunătății nu este același lucru cu practicarea unei profesii (Ef. 4:32), iar însetarea după Dumnezeu nu poate fi asemănată cu atitudinea unui om care își îndeplinește o sarcină la locul de muncă (Ps. 42:1).

Dar noi suntem chemați, în primul rând, să tânjim după Dumnezeu în rugăciune. Noi trebuie să ne plângem păcatul (Iac. 4:9). Există oare un plâns profesionist? Responsabilitatea noastră este să tindem spre

sfințenia lui Hristos și să înaintăm spre premiul chemării cerești a lui Dumnezeu (Flp. 3:14); să ne purtăm aspru cu trupul nostru și să îl stăpânim, ca să nu fim descalificați (1 Cor. 9:27); să ne lepădăm de noi înșine și să ne luăm zilnic crucea stropită cu sânge (Luca 9:23). Poate fi purtată crucea în mod profesionist? Am fost răstigniți împreună cu Hristos, dar acum trăim prin credința în Cel care ne-a iubit și s-a dat pe Sine pentru noi (Gal. 2:20). Ce o mai fi aceea credință practică ca o profesie?

Noi trebuie să fim plini nu de vin, ci de Duh (Ef. 5:18). Noi suntem iubitori ai lui Hristos îmbătați de Dumnezeu. Cum poți fi îmbătat de Hristos în mod profesionist? Apoi, minunea minunilor, ne-a fost dat să purtăm comoara Evangheliei în vase de lut pentru a arăta că puterea transcendentă Îi aparține lui Dumnezeu (2 Cor. 4:7). Există vreun mod profesionist în care să fim vase de lut?

Suntem apăsați în toate chipurile, dar nu strâmtorați; descumpăniți, dar nu deznădăjduiți; prigoniți, dar nu părăsiți, purtând întotdeauna (profesionist?) în trup moartea lui Isus, așa încât viața lui Isus să fie vizibilă (profesionist?) în trupul nostru (2 Cor. 4:8–11).

Cred că Dumnezeu ne-a prezentat pe noi, predicatorii, ca pe ultimii oameni dintre toți ai lumii. Noi suntem nebuni pentru Hristos, dar carierişti sunt înțelepți. Noi suntem slabi, dar carierişti sunt puternici. Carierişti sunt puși în cinste. Noi suntem disprețuiți. Noi nu încercăm să avem un stil de viață profesional, ci suntem gata să suferim de foame și de sete, să fim goi și mereu pe drumuri. Când suntem vorbiți de rău, răspundem cu blândețe. Când suntem prigoniți, răbdăm. Când suntem calomniați, căutăm împăcarea. Am ajuns gunoiul lumii, lepădătura tuturor (1 Cor. 4:9–13). Sau nu?

Fraților, noi *nu* suntem profesioniști. Noi suntem proscriși. Suntem străini și călători în lume (1 Pet. 2:11). Cetățenia noastră este în ceruri și Îl așteptăm cu dor pe Domnul nostru (Flp. 3:20). Nu poți profesionaliza dragostea pentru venirea Sa fără a o distruge. Și *este* distrusă.

Țelurile slujirii noastre sunt spirituale și eterne. Acestea nu sunt împărtășite de nicio altă profesie. Suntem pe moarte tocmai din cauza faptului că nu reușim să vedem acest lucru.

Predicatorul care dăruiește viață este un om al lui Dumnezeu a cărui inimă este însetată mereu după Dumnezeu, al cărui suflet Îl urmează mereu pe Dumnezeu, ai cărui ochi sunt îndreptați doar spre Dumnezeu. Pentru acest om, firea și lumea au fost crucificate prin puterea Duhului lui Dumnezeu, iar slujirea lui este ca revărsarea abundentă a unui râu dăcător de viață.³

Trebuie s-o spunem cât se poate de răspicat: noi nu suntem parte dintr-o echipă socială care împărtășește aceleași obiective cu alți profesioniști. Obiectivele noastre ofensează; ele sunt o nebulie (1 Cor. 1:23). Profesionalizarea slujirii este o permanentă amenințare la faptul că Evanghelia ofensează. Este o amenințare la natura profund spirituală a lucrării noastre. Am văzut deseori acest lucru: atașamentul față de profesionalism (paritatea cu profesioniștii lumii) ucide încredințarea omului că el este trimis de Dumnezeu pentru a salva oamenii de la iad și pentru a-i face să-L înalțe pe Hristos, fiind străini în această lume.

Lumea stabilește agenda profesionistului, pe când Dumnezeu stabilește agenda omului spiritual. Vinul puternic al lui Isus Hristos face să explodeze burdufurile profesionalismului. Există o diferență uriașă între pastorul a cărui inimă este dedicată profesionalismului și pastorul a cărui inimă tânjește să fie mireasma lui Hristos, mireasmă a morții pentru unii și viață eternă pentru alții (2 Cor. 2:15–16).

Doamne, izbăvește-ne de cei care vor să profesionalizeze slujirea! „Izbăvește-ne de atitudinea decăzută de a ne descurca, de a născoci și schimba lucruri care ne-a cuprins.”⁴ Doamne, dă-ne lacrimi pentru păcatele noastre. Iartă-ne că suntem atât de superficiali în rugăciune, atât de slabi în înțelegerea adevărilor sfinte, atât de liniștiți în mijlocul semenilor noștri care pier, atât de lipsiți de pasiune și seriozitate în toate discuțiile noastre. Redă-ne acea bucurie a copilului pentru mântuirea noastră. Fă-ne să ne temem de sfințenia uimitoare și de puterea Celui care poate arunca atât sufletul, cât și trupul în iad (Mt. 10:28). Fă-ne să ne agățăm de cruce cu teamă și cutremur ca de pomul vieții noastre, sursă abundentă de speranță, dar și de sfidare pentru lume. Nu ne da nimic, absolut nimic, din perspectiva lumii. Fie ca Hristos să fie totul în toți (Col. 3:11).

Dumnezeule, izgonește profesionalismul din mijlocul nostru, iar în locul lui pune pasiune pentru rugăciune, sărăcia în duh, foamea după Dumnezeu, studiul riguros al lucrurilor sfinte, devoțiunea fierbinte pentru Isus Hristos, indiferența completă față de profitul material, muncă perseverentă pentru salvarea celor pierduți, toate acestea pentru desăvârșirea sfinților și pentru gloriificarea Domnului nostru suveran.

Smerește-ne, Doamne, sub mâna Ta cea tare și ajută-ne să ne ridicăm, nu ca profesioniști, ci ca martori și părtași ai suferințelor lui Hristos. În Numele Său minunat. Amin.

Din pricina Numelui Meu sunt îndelung răbdător,
pentru slava Mea Mă opresc față de tine,
ca să nu te nimicesc [...]
Din dragoste pentru Mine, din dragoste pentru Mine vreau să lucrez.
Căci cum ar putea fi hulit Numele Meu?
Nu voi da altuia slava Mea.

ISAIA 48:9, 11

Scopul suprem al lui Dumnezeu
este de a-L glorifica pe Dumnezeu
și de a Se bucura veșnic de gloria Lui.

Dumnezeu Își iubește gloria mai mult decât ne iubește pe noi, iar
acest fapt este temelia iubirii Sale față de noi.

2

Fraților, Dumnezeu Își iubește slava

Am crescut într-o casă în care 1 Corinteni 10:31 era aproape la fel de elementar pentru familia noastră ca Ioan 3:16. „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu!” Însă înainte de 21 de ani nu am auzit pe nimeni spunând că angajamentul suprem al lui Dumnezeu este față de propria Sa glorie, iar acest lucru este temelia dedicării Sale față de noi. Nu am auzit pe nimeni spunând că Dumnezeu face totul numai pentru slava Sa și că din acest motiv așa trebuie să procedăm și noi. Nu am auzit pe nimeni spunând că rolul Duhului Sfânt este să ardă în mine pentru ceea ce El arde de-o întreagă veșnicie, și anume dragostea lui Dumnezeu față de Dumnezeu sau, mai precis, desfătarea lui Dumnezeu Tatăl în priveliștea propriei desăvârșiri, strălucind în chipul perfect al Fiului Său.

Nimeni nu m-a întrebat vreodată: „Care este cea mai teocentrică Persoană din univers?” Iar apoi să răspundă: „Dumnezeu.” Tot așa, nimeni nu m-a întrebat: „Este Dumnezeu un idolatru?” Iar răspunsul să fie: „Nu, El nu are alți dumnezei în afara Lui.” Sau: „Care este scopul suprem al lui Dumnezeu?” Iar răspunsul să fie: „Scopul suprem al lui Dumnezeu este de a-L glorifica pe Dumnezeu și de a se bucura veșnic de gloria Lui.” Așadar, nu am fost niciodată confruntat cu realitatea că Dumnezeu este centrat pe Sine însuși, până am ajuns învățăcelul lui Daniel Fuller, care m-a îndrumat spre scrierile lui Jonathan Edwards.

Începând cu acele zile de descoperiri neașteptate, de la finele anilor '60, m-am trudit să înțeleg implicațiile pasiunii lui Dumnezeu pentru propria Sa glorie. Această temă este acum titlul unei cărți pe care am scris-o ca un tribut adus lui Jonathan Edwards, jumătate din ea fiind o reproducere a cărții lui, *The End for Which God Created the World* [Scopul pentru care Dumnezeu a creat lumea]. Teza lui Edwards în acea carte este următoarea:

[Dumnezeu] Se onorează pe Sine însuși ca scop final și suprem în această lucrare, deoarece El este *vrednic* în Sine însuși să fie astfel, fiind în mod infinit cea mai măreață și cea mai bună ființă. În ceea ce privește vrednicia, importanța și excelența, toate celelalte lucruri nu sunt absolut nimic în comparație cu El... Tot ceea ce s-a spus vreodată în Scriptură despre scopul suprem al lucrărilor lui Dumnezeu se poate include într-o singură expresie: *slava lui Dumnezeu*.⁵

De ce este important să fim uimiți de teocentricitatea lui Dumnezeu? Pentru că mulți oameni doresc să fie teocentriți, atâta timp cât simt că Dumnezeu este antropocentric. Există un pericol subtil aici. Am putea crede că Îl facem pe Dumnezeu centrul vieților noastre, când, de fapt, Îl folosim ca pe un mijloc care să ne servească stimei de sine. În fața acestui pericol, fraților, vă îndemn să meditați la implicațiile adevărului că Dumnezeu își iubește gloria mai mult decât ne iubește pe noi, iar acest fapt este temelia iubirii Sale față de noi.

„Nu vă mai încredeți dar în om, în ale cărui nări nu este decât suflare, căci ce preț are el?” (Is. 2:22) „Nu vă încredeți în cei mari, în fiii oamenilor, în care nu este ajutor” (Ps. 146:3). „Blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijină pe un muritor și își abate inima de la Domnul” (Ier. 17:5). „Iată, neamurile sunt ca o picătură de apă din vadră, sunt ca praful pe o cumpănă [...] Toate neamurile sunt

ca o nimica înaintea Lui, nu sunt decât nimicnicie și deșertăciune” (Is. 40:15, 17).

Angajamentul suprem al lui Dumnezeu este față de Sine, și nu față de noi. Și în asta stă siguranța noastră. Dumnezeu Își iubește slava mai presus de orice. „Din pricina Numelui Meu, sunt îndelung răbdător, pentru slava Mea Mă opresc față de tine, ca să nu te nimicesc [...] Din dragoste pentru Mine, din dragoste pentru Mine vreau să lucrez! Căci cum ar putea fi hulit Numele Meu? Nu-i voi da altuia slava Mea” (Is. 48:9, 11).

Dumnezeu săvârșește mântuirea *din pricina Lui însuși*. El îndreptățește poporul care Îi poartă Numele, pentru ca El să fie glorificat.

„De aceea, spune-i casei lui Israel [și tuturor bisericilor]: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu: ‘Nu din pricina voastră fac aceste lucruri, casă a lui Israel, ci din pricina Numelui Meu celui sfânt, pe care l-ați pângărit printre neamurile la care ați mers. De aceea voi sfinți Numele Meu cel mare, care a fost pângărit printre neamuri, pe care l-ați pângărit în mijlocul lor. Și neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul’ [...] ‘Și toate aceste lucruri nu le fac din pricina voastră’, zice Domnul Dumnezeu, ‘să știți! Rușinați-vă și roșiți de purtarea voastră, casa lui Israel!’»” (Ezec. 36:22–23, 32)

Aceasta nu este o notă izolată în simfonia istoriei răscumpărării, ci este motivul veșnic recurent al Compozitorului autosuficient. De ce ne-a predestinat Dumnezeu în dragostea Sa ca să fim copiii Săi? Pentru slava harului Său (Ef. 1:6, 12, 14). De ce Și-a creat Dumnezeu un popor? „I-am făcut spre slava Mea” (Is. 43:7). De ce face din aceeași frământătură un vas de cinste și unul de ocară? Ca să Își arate mânia, să Își descopere puterea cunoscută și să Își reveleze bogățiile slavei față de vasele îndurării (Rom. 9:21–23). De ce l-a ridicat Dumnezeu pe Faraon și i-a împietrit inima, iar apoi l-a izbăvit pe Israel cu braț puternic? Pentru ca minunile Lui să se înmulțească înaintea lui Faraon (Ex. 7:3) și pentru ca Numele Său să fie vestit pe tot pământul (Ex. 9:16).

De ce l-a cruțat Dumnezeu în pustie pe Israelul răzvrătit, iar în cele din urmă l-a adus în țara promisă? „Am avut în vedere Numele Meu, ca să nu fie pângărit în ochii neamurilor” (Ezec. 20:14). De ce nu a nimic Israelul când acesta s-a lepădat de Regele său și a dorit să fie ca celelalte popoare (1 Sam. 8:4–6)? „Domnul nu-Și va părăsi poporul, din pricina Numelui Său celui mare” (1 Sam. 12:22). Dragostea lui Dumnezeu pentru gloria numelui Său este izvorul harului Său gratuit și stânca siguranței noastre.

De ce i-a readus Dumnezeu pe israeliți din captivitatea babiloniană? Deoarece Daniel s-a rugat: „... pentru Numele Tău, Doamne, fă să strălucească fața Ta peste Sanctuarul Tău pustii!” (Dan. 9:17). De ce L-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său întrupat la Israel? „Pentru adevărul lui Dumnezeu, ca să întărească făgăduințele date părinților, iar neamurile să-L slăvească pe Dumnezeu pentru îndurarea Lui” (Rom. 15:8–9). De ce a ajuns Fiul la acel teribil ceas din urmă? „Tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta! Tată, proslăvește Numele Tău!” (Ioan 12:27–28). Hristos a murit pentru a-L glorifica pe Tatăl și pentru a soluționa toată ofensa pe care noi am adus-o onoarei Sale. Singura noastră speranță constă în faptul că moartea lui Hristos a satisfăcut exigențele dreptății lui Dumnezeu de a primi slava cuvenită din partea creaturilor Sale (Rom. 3:24–26).

Fraților, Dumnezeu Își iubește slava! Cu toată puterea Sa infinită și eternă, Dumnezeu se angajează să-Și etaleze această slavă și să apere onoarea numelui Său.

Când Pavel afirmă în 2 Timotei 2:13 că, „dacă suntem necredincioși, El rămâne totuși credincios”, acest lucru nu înseamnă că suntem mântuiți în ciuda necredinței, pentru că în versetul anterior el spune că „dacă ne lepădăm de El, și El se va lepăda de noi”. Mai degrabă, așa cum explică versetul, „El rămâne credincios” înseamnă că „El nu se poate tăgădui *pe Sine*”. Loialitatea fundamentală a lui Dumnezeu este față de propria Sa glorie. El se angajează să fie Dumnezeu mai presus de orice altceva.

Cunosc enoriașii voștri aceste lucruri? Mizează ei pe dragostea lui Dumnezeu față de propria Sa slavă pentru răspunsul la rugăciunile lor? Își aduc ei cauzele înaintea tronului Său pe baza faptului că Dumnezeu face orice lucru din pricina numelui Său? „Lucrează, pentru Numele Tău, Doamne!” (Ier. 14:7) „Ajută-ne, Dumnezeul mântuirii noastre, pentru slava Numelui Tău! Izbăvește-ne și iartă-ne păcatele, pentru Numele Tău!” (Ps. 79:9) „Pentru Numele Tău, Doamne, iartă-mi fărădelegea, căci mare este!” (Ps. 25:11) Știu enoriașii voștri că „sfințească-Se Numele Tău” este o cerere ca Dumnezeu să Se glorifice pe Sine însuși ca Dumnezeu? „Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă slavă pentru bunătatea Ta, pentru credincioșia Ta!” (Ps. 115:1)

Le-am spus enoriașilor noștri de sute de ori: „Să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu” (1 Cor. 10:31). Însă le-am dat oare și baza acestei porunci? Dumnezeu iubește slava Sa. El Își iubește slava cu o energie, o pasiune și o dăruire infinite. Iar Duhul lui Dumnezeu este înflăcărat de această iubire. Iată motivul pentru care copiii lui Dumnezeu

iubesc slava lui Dumnezeu: ei sunt conduși de acest Duh înflăcărat (Rom. 8:14).

Haideți să declarăm cu îndrăzneală și putere ce anume iubește Dumnezeu cel mai mult: slava lui Dumnezeu. Să ne ferim de oceanul antropocentrismului care ne înconjoară. „Nu vă mai încredeți deci în om, în ale cărui nări nu este decât suflare, căci ce preț are el?” (Is. 2:22) Temelia, mijloacele și scopul iubirii *agape* a lui Dumnezeu față de păcătoși este prioritară, profundă și supremă Lui dragoste pentru propria Sa slavă. De aceea, fraților, spuneți oamenilor care este măreața temelie a Evangheliei: Dumnezeu iubește slava Lui.